

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. O.,**
nar. X,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Štanglem,
sídlem Zárubova 506/4, Praha 4,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2025, č. j. CPR-27255-3/ČJ-2025-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m.

Prahy, ze dne 5. 8. 2025, č. j. KRPA-136625-44/ČJ-2023-000022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění účinném do 30. 6. 2023 uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanová k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Bylo konstatováno, že se na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí bylo částečně změněno tak, že nově bylo uvedeno, že počátek doby zákazu vstupu na území členských států EU nastane od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Ve zbylé části bylo rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce namítl rozpor obou rozhodnutí s právními předpisy, a to s § 2 odst. 1 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), § 3 téhož zákona, § 68 odst. 3 téhož zákona a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný podle žalobce nesprávně posoudil jeho odvolací námitky, neodstranil nezákonnost a nepřiměřenost prvoinstančního rozhodnutí. Správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci dle 3 správního řádu. Je povinností správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je ukládána povinnost. Správní orgán zjistil pouze okolnosti svědčící v žalobcův neprospěch. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že má žalobce v ČR zázemí. Má zde přítelkyni, pronajatý byt, bankovní účet, mnoho přátel a aktivit. Za takové situace nebylo možné po žalobci spravedlivě požadovat, aby se nevrátil na území ČR alespoň urovnat a případně ukončit své závazky. Dále žalobce namítal nepřiměřenost stanovené délky správního vyhoštění. Poukázal na fakt, že délka jeho nelegálního pobytu byla krátká, v řádu dnů, k čemuž odkázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 1 A 81/2016 – 22 ze dne 8. 12. 2016 a č. j. 1 A 100/2017 ze dne 11. 10. 2017. V souvislosti s touto námitkou žalobce namítl také porušení zásady legitimacy očekávání a povinnosti, že rozhodnutí má odpovídat okolnostem případu. Uvedl, že se správním orgánem spolupracoval a má na území zcela zásadní vazby. Předchozí rozhodnutí mu bylo doručeno fikcí a nemohl tedy vědět, že již na území České republiky nemůže pobývat. S tím se správní orgán ve svém rozhodnutí nevypořádal. Délka správního vyhoštění představuje zásah do soukromého a rodinného života žalobce, s tímto se správní orgány rovněž dle něj nevypořádaly. Bylo na místě zohlednit žalobcův rodinný život na území ČR, délku jeho nelegálního pobytu, integraci a fakt, jaké má zázemí v zemi původu. K hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 – 80 a rozsudek ze dne 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007 – 72. Žalobce se dopustil porušení právních předpisů pouze neoprávněným pobytem, správní orgány účelově zlehčovaly jeho integraci na území. Nehodnotily, že žalobce hovoří česky, má na zde přítelkyni, která je občankou ČR. Žalobce by také chtěl si co nejdříve požádat o pobytové oprávnění a vrátit se k pobytu na území ČR. Rozhodnutí představuje zcela nepřiměřený zásah.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 18. 4. 2023 se žalobce dostavil na cizineckou policii za účelem řešení svého pobytu. Předložil biometrický cestovní doklad Uzbekistánu. Následně bylo

kontrolou zjištěno, že měl poslední vízum typu D platné od 16. 2. 2021 do 1. 5. 2021. Od té doby nevystoval, přičemž jiné pobytové oprávnění nebylo nalezeno.

6. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 3. 2021, č. j. OAM-23248-13/ZM-2019, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu, že na výzvu nepředložil všechny potřebné doklady.
7. Dne 18. 4. 2023 byl proveden výslech žalobce. Sdělil, že je zdravý. Do ČR přijel v roce 2017 za strýcem a za prací. Byl v X a v Y, kde pracoval na stavebních a jako tovární dělník. Adresu pobytu měl hlášenou v Z. V roce 2018 na dva měsíce vycestoval do vlasti. Od té doby zde byl nepřetržitě na základě zaměstnaneckých karet. K dotazu, že bylo zjištěno, že dne 23. 4. 2019 žádal o dlouhodobý pobyt v podobě zaměstnanecké karty, kdy o této bylo rozhodnuto dne 23. 3. 2021, žalobce sdělil, že výsledek tohoto řízení neznal, dopis mu byl zřejmě doručován v době, kdy nebyl přítomen na nahlášené adrese on ani strýc. Správní orgán I. st. žalobci dále sdělil, že mu bylo uděleno vízum s platností od 16. 2. 2021 do 1. 5. 2021, vzhledem k výsledku zmíněného řízení však pozbylo platnosti v den právní moci, tj. dne 23. 3. 2021. K tomu žalobce zopakoval, že dané vzniklo tím, že mu bylo rozhodnutí doručeno v době nepřítomnosti, kdy o něm nevěděl, je si vědom toho, že zde je nelegálně. Proto nevystoval. V ČR nemá žádný majetek a nenavštěvuje lékaře. O azyl nežádal. Má finanční prostředky na pobyt i na vycestování. Je svobodný a bezdětný. Na území ČR má partnerku, se kterou jsou asi 6 měsíců, ale nežijí spolu. Je to Češka. Ve vlasti má žalobce rodiče a bratry. S rodinou není v kontaktu, nemají dobré vztahy. V ČR má jen strýce. Vycestování by bylo nepřiměřené vůči jeho přítelkyni, pokud by s ním odjela do Uzbekistánu, tak by neměli kde být. Nemá zde žádné závazky, trestnou činnost nepáchal. V návratu do vlasti mu nic nebrání, nic mu tam nehrozí, nemá ale dobré vztahy s rodinou. Vycestuje dobrovolně, nemá zde žádné společenské ani kulturní vazby.
8. Dne 13. 6. 2023 byl proveden výslech svědka – partnerky žalobce ta uvedla, že žalobce zná od prosince roku 2022, od té doby spolu tráví víkendy, kdy jsou u ní, jinak žalobce jezdí do místa svého bydliště, kde pracuje různě po rychlých občerstveních. Plánují společnou budoucnost, uvažují o sestěhování se, partnerka má dceru, od které nemůže odjet, proto nemůže jezdit ona za žalobcem. Dcera má žalobce ráda. V případě vycestování žalobce do Uzbekistánu by s ním partnerka odjet nemohla kvůli dceři, práci a rodině.
9. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko ze dne 16. 6. 2023, ev. č. ZS56120 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
10. Dne 10. 2. 2024 bylo žalobci rozhodnutím správního orgánu I. st. č. j. KRPA-136625-19/ČJ-2023-000022-SV, uloženo správní vyhoštění na dobu jeden rok.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém právní zástupce mj. vytkl, že se správní orgán nezabýval vztahem žalobce s jeho druhem.
12. Jak dále plyne ze správního spisu, bylo dne 18. 6. 2024 vydáno rozhodnutí žalovaného, kdy žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu I. st. k novému projednání, a to z důvodu, že se jednalo o řízení zahájené podle zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023, kdy v této době ještě nebylo v zákoně ustanovení § 170 odst. 7, přičemž bylo dle žalovaného potřebné vyřešit vztah žalobce s jeho druhem.
13. Ve správním spise je dále obsažena výzva ze dne 19. 7. 2024, kterou byl žalobce informován, že v jeho případě byly zjištěny nové informace týkající se jeho druha, přičemž byl vyzván k doložení souvisejících skutečností. Na výzvu žalobce reagoval sdělením, že je stále ve

vztahu s dříve zmiňovanou partnerkou a s druhem, o kterém hovořil správní orgán, nikdy v žádném vztahu nebyl. Informace o druhovi byla pouze omylem součástí odvolání.

14. Dne 24. 6. 2025 byl žalobce a jeho družka jako svědkyně předvolání k výslechu.
15. Dne 17. 7. 2025 se konaly tyto výslechy. Partnerka žalobce sdělila, že se s žalobcem zná od prosince roku 2022, vídají se asi jednou měsíčně, kdy za ní žalobce přijede na víkend. Pracuje a bydlí v T, přítel bydlí v X, kde má nahlášenou adresu, jinak se zdržuje v Y, pracuje na brigádách jako security. Partnerka sdělila, že společnou budoucnost neplánují, s dcerou má partner dobrý vztah. Vycestování žalobce by pro ni nic neznamenalo, bylo by jí to líto, ale nešlo by o zásah do jejího rodinného života. S žalobcem by určitě nikam necestovala.
16. Žalobce při výslechu zopakoval, že do ČR přijel v roce 2017 za strýcem a za prací. V Uzbekistánu byl v roce 2018 na dva měsíce. Od té doby byl nepřetržitě v ČR z titulu zaměstnaneckých karet. Adresu má hlášenou v Z, ale fakticky bydlí a pracuje v Y. Adresu pobytu v Y nehlásil. Je si vědom nelegálního pobytu. Pracoval jako dělník a na stavbách, v současné době jako security. Nemá v ČR žádný majetek, nenavštěvuje lékaře, nemá sjednáno pojištění. O azyl nežádal. Má finanční prostředky na pobyt, nemá však již na vycestování. Je svobodný a bezdětný. Má zde přítelkyni, za kterou jezdí na víkendy. Nežijí ve společné domácnosti, plánují ale spolu budoucnost. S rodinou žijící v Uzbekistánu má špatné vztahy. V ČR by chtěl zůstat se svou přítelkyní. Nemá zde žádné závazky, trestnou činnost nepáchal. V Uzbekistánu mu nic nehrozí, nemá se ale kam vrátit.
17. Dne 17. 7. 2025 bylo vydáno závazné stanovisko ev. č. ZS58820, ve kterém bylo uvedeno, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
18. Dne 5. 8. 2025 bylo správním orgánem I. st. vydáno rozhodnutí, kterým bylo žalobci opět uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, kdy pouze došlo k částečné změně, a to výroku týkajícího se počátku doby správního vyhoštění, který byl nově stanoven od doby kdy žalobce vycestuje.
19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
22. S námitkou, že žalovaný nevypořádal odvolací námitky a související námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, se soud neztotožnil. Žalovaný se odvolacími námitkami zabýval, a to naopak detailně na stranách 7 - 11 napadeného rozhodnutí. Soud taktéž neshledal porušení namítaných ustanovení právních předpisů, která žalobce nadto neupřesnil. Rozhodnutí obou správních orgánů byla vydána na podkladě adekvátně zjištěného stavu věci, byla reflektována žalobcova vyjádření a veškeré zjištěné okolnosti jeho pobytu.

23. Není pravdou, že by se žalovaný nevypořádal s námitkou, že má žalobce v ČR zázemí. Toto zázemí nebylo pouze shledáno jako takové, aby jakkoli zásadněji bránilo vycestování žalobce. Obdobné platí údajného nevypořádání se s tím, že zde má žalobce přítelkyni, pronajatý byt, bankovní účet, mnoho přátel a aktivit, lze nadto poznamenat, že žalobce tyto skutečnosti při výslechu sdělil jen částečně (přítelkyně, byt), o jiných vazbách nehovořil. Žalovaný se také adekvátně vypořádal s historií pobytových řízení žalobce. Pokud žalobce namítá, že žalovaný dostatečně nezohlednil, že mu bylo předchozí rozhodnutí doručeno fikcí a nemohl tedy vědět, že již na území České republiky nemůže pobývat, pak k tomu soud naopak uvádí, že je na cizinci, aby sledoval vývoj svých pobytových řízení. Pokud má žalobce na mysli rozhodnutí ve věci jeho zaměstnanecké karty, pak ve věci žalobce došlo k tomu, že se o obsahu a doručení rozhodnutí ve věci zaměstnanecké karty nedozvěděl z důvodu, že to mu bylo doručeno, jak sdělil, na adresu strýce, tedy adresu, kterou měl hlášenou, nicméně na této adrese se v předmětné době on ani strýc nezdržovali. Negativní důsledky tohoto vývoje jsou však k tíži žalobce. Pobytová historie žalobce byla správními orgány reflektována. Lze dodat, že předchozí rozhodnutí ve věci správního vyhoštění (tedy prvostupňové rozhodnutí ze dne 5. 8. 2025) bylo dle dokladu o doručení doručeno právnímu zástupci do datové schránky dne 5. 8. 2025. Pravdou není ani to, že by se správní orgány nezabývaly délkou vedeného řízení či tím, že tato délka představovala zásah do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu soud naopak poznamenává, že délka správního řízení znamenala pro žalobce ve skutečnosti možnost prodloužení zdejšího pobytu, a tedy i jeho vztahů a vazeb včetně soukromých a rodinných. Správní orgány se vypořádaly taktéž s dopady rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných vazeb a jeho přiměřeností.
24. Důvodná není ani námitka ohledně krátké doby na vycestování. Právní zástupce v této spojitosti uvedl, že po cizinci nelze požadovat, aby se v tak krátké době nevrátil na území ČR dořešit své závazky. K tomu soud poznamenává, že žalobce z ČR dosud nevycestoval, ba naopak byl jeho pobyt prodloužován dalším pokračováním správního řízení, tedy v ukončení případných závazků mu nic nebránilo.
25. Správní orgán I. st. stanovil žalobci jak v prvním, tak i druhém svém rozhodnutí lhůtu k vycestování v délce 30 dní od nabytí právní moci jeho rozhodnutí, kdy bylo řádně postupováno dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a ani soud pochybení nenalezl.
26. Správní orgán I. st. odůvodnil, z jakého důvodu žalobci stanovil k vycestování dobu v délce právě 30 dní především s odkazem na finanční možnosti žalobce. Uvedl, že žalobce za dobu od 18. 2. 2024, kdy skončila platnost jeho pasu, nepodnikl žádné kroky k získání náhradního cestovního dokladu. Dále správní orgán uvedl, že žalobce sdělil, že nemá finanční prostředky na pobyt a vycestování, kdy dle správního orgánu však toto není pravdou, pokud byl po celou dobu zastoupen právním zástupcem. Finanční prostředky získává dle správního orgánu žalobce cestou brigád. Může také využít možnosti dobrovolného návratu do vlasti. Případně si může prostředky i půjčit.
27. Správním orgánem tedy byla délka stanovené lhůty odůvodněna, kdy soud má shodně s ním za to, že 30 dní bylo v případě žalobce zcela odpovídající dobou z hlediska právní úpravy i faktického ve smyslu, že by v této lhůtě měl žalobce stihnout ukončit své namítané záležitosti a připravit se k opuštění ČR. Soud také poznamenává, že vzhledem k vývoji dané věci měl žalobce ve skutečnosti faktickou lhůtu k vycestování, respektive pro přípravu na něj, mnohem delší, kdy již od minulého rozhodnutí žalovaného měl s vycestováním počítat, jestliže důvodem, že žalovaný dříve rozhodnutí rušil, byla především chybná tvrzení

právního zástupce o tom, že má žalobce mít druha. Žalobce tak měl dostatek času na přípravu, kdy nadto ani nenamítl žádnou konkrétní skutečnost, kde by měl mít potíže tuto ukončit ve stanovené lhůtě. Ohledně jeho partnerky je podstatné spíše vycestování jako takové, kdy partnerka, jak vyplynulo z novějšího výsledku, s variantou, že žalobce ČR bude muset opustit, již nějakým způsobem počítala. Žalobce pak nezmínil žádné další záležitosti, které by měl mít problém ve lhůtě ukončit. V ČR bydlel dle svého sdělení v Y, kde měl rovněž pracovat, ač k tomu neměl žádná příslušná povolení, pobyt měl hlášen na adrese u strýce. Soud proto neshledal jakoukoli nepřiměřenost ohledně 30denní lhůty, která byla naopak stanovena v ve zcela dostatečné a zákonné výši. Soud pouze doplňuje, že žalobce nesdělil, že by neměl finanční prostředky vůbec, pouze při druhém výsledku uvedl, že je nemá na vycestování (v roce 2024 měl i na něj), proto neodpovídalo konstatování správního orgánu I. st. pravdě, nicméně jde v souhrnu pouze o detail, který nemůže na podstatě věci nic změnit. Lze se ztotožnit s celkovým závěrem, že finanční prostředky žalobci ve vycestování bez dalšího nebránily.

28. Žalobce dále namítl nepřiměřenost uloženého opatření z hlediska jeho podstaty i délky. K tomu poukázal na to, že správní orgány zhodnotily pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, ale opomenuly ty svědčící v jeho prospěch. Konkrétně žalobce zmínil, že se správním orgánem spolupracoval, porušení právních předpisu z jeho strany zde bylo pouze co se týká neoprávněného pobytu. Má zde zázemí, přítelkyni, která je státní občankou ČR, dále uvedl, že zde má také pronajatý byt, bankovní účet, mnoho přátel a aktivit.
29. Soud konstatuje, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo prvotně dne 10. 2. 2024 podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023, a to primárně za neoprávněný pobyt v délce od 23. 5. 2021 do 18. 4. 2023. K tomu bylo odůvodněno, že žalobce v ČR pobýval původně dlouhodobě na platné vízum (do 1. 5. 2021), avšak jeho platnost skončila skončeným řízením č. j. OAM-23248/ZM-2019. Poté bylo přihlédnuto ještě k tomu, že žalobci bylo možné vydat výjezdní příkaz, proto bylo připočteno 30 dní a neoprávněný pobyt byl vymezen, jak výše uvedeno. Ve výroku tohoto rozhodnutí správní orgán I. st. také uvedl, že počátek doby zákazu stanovil od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování.
30. Proti tomuto rozhodnutí podal právní zástupce odvolání, ve kterém mj. namítal, že rozhodnutí bylo rozporné s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce měl na území vybudováno zázemí a vztah se svým druhem, občanem ČR.
31. Tato chybná zmínka o druhovi žalobce následně vedla ke zrušení původního prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný konkrétně dne 18. 6. 2024 vydal rozhodnutí, ve kterém uvedl, že správní orgán I. st. vymezil nesprávně neoprávněný pobyt žalobce již od 23. 5. 2021, ačkoli po připočtení avizované doby 30 dnů z důvodu výjezdního příkazu to mělo být od 23. 6. 2021. Shrnul, že žalobce se dopustil neoprávněného pobytu od 23. 6. 2021 do 18. 4. 2023, kdy nicméně s přihlédnutím k celkovému trvání této doby shledal tento rozdíl jako zanedbatelný. Dále žalovaný uvedl, že v daném případě šlo o řízení zahájené v době účinnosti zákona ve znění do 30. 6. 2023 a dodal, že § 170 odst. 7 tohoto zákona (podle kterého *v odvolacím řízení proti rozhodnutí o správním vyhoštění nebo proti rozhodnutí podle § 50a může odvolací orgán prostřednictvím informačního systému uložit se stanovením přiměřené lhůty orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, provádět úkony směřující k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení; ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. se nepoužije. V odvolacím řízení podle věty první se ustanovení § 90 odst. 3*

správního řádu nepoužije) byl do něj včleněn až od 1. 7. 2023, proto shledal žalovaný za nutné rozhodnutí zrušit z důvodu porušení požadavku dle § 3 správního řádu.

32. Důvodem pro zrušení původního prvostupňového rozhodnutí z února 2024 tedy bylo primárně formální pochybení právního zástupce, který v odvolání uvedl, že nebyl zohledněn a vyhodnocen žalobcův vztah s jeho druhem. Žalovaný toto interpretoval jako důvod pro nové posouzení dle § 3 správního řádu, proto rozhodnutí zrušil, načež se správní orgán I. st. znovu zabýval žalobcovými partnerskými vztahy. Pokud by tedy právní zástupce zmíněnou chybu do odvolání neuvedl, žalovaný by s největší pravděpodobností vydal zamítavé rozhodnutí, kterým by dřívější prvostupňové rozhodnutí potvrdil a celá věc by tak byla ukončena již v červnu 2024. Žalovaný sice upravil délku neoprávněného pobytu, ale ta by neměla na výsledný závěr rozhodnutí sama o sobě vliv.
33. K této délce soud dále uvádí, že délka neoprávněného pobytu byla prvotně v rozhodnutí správního orgánu I. st. ze dne 10. 2. 2024 vymezena od 23. 5. 2021 do 18. 4. 2023, žalovaný ji ve zrušujícím rozhodnutí upravil na trvající od 23. 6. 2021 do 18. 4. 2023 s tím, že správní orgán I. st. opomenul připočíst 30 dní z důvodu výjezdního příkazu, který přitom zmínil. Správní orgán I. st. v novém rozhodnutí ze dne 5. 8. 2025 označil časový úsek neoprávněného pobytu od 24. 5. 2021, přičemž žalovaný takto vymezenou délku potvrdil. Soud konstatuje, že z výstupu z lustrace ohledně pobytového oprávnění žalobce plyne, že rozhodnutí ve věci zaměstnanecké karty bylo vydáno dne 23. 3. 2021, přičemž právní moci nabylo dne 23. 4. 2021, k tomu byla připsána poznámka „+ 30 dnů“, tedy správní orgán I. st. postupoval správně, pokud po připočtení 30 dnů stanovil neoprávněný pobyt v délce od 24. 5. 2021, kdy žalovaný toto v novém rozhodnutí rovněž potvrdil. Žalovaným byl dále upraven výrok o počátku zákazu vstupu, který měl nastat od tehdy, kdy žalobce vycestuje.
34. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“*
35. Lze též poukázat na rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020 - 21, ve kterém zmínil: *„Soud tedy nepochybí, pokud se omezí toliko na zkoumání toho, zda se správní orgány při uložení konkrétní délky zákazu vstupu na území nedopustily možného excesu či svévole (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40). Správní uvážení přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, č. 430/2005 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79). V rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 - 28, dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí má poukázat na skutkové okolnosti*

případu (...), pro které uložil délku zákazu vstupu na území v polovině zákonné sazby. (...) Samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.“ Dále např. v rozsudku ze dne 19. 9. 2018, č. j. 8 Azs 111/2018 – 39, Nejvyšší správní soud řešil konkrétně námitku, že „doba, po kterou mu (tamějšímu stěžovateli) nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je nepřiměřená ve vztahu k době jeho protiprávního jednání (4 dny)“, přičemž naznal, že „na území České republiky sice stěžovatel skutečně byl pouze velice krátkou dobu, avšak je nutné posuzovat i jeho dřívější chování. (...) Nejedná se tak o bagatelní neoprávněný pobyt v délce 4 dní na území České republiky, jak stěžovatel tvrdil, ale o soustavné a dlouhodobé porušování právních předpisů, z čehož je zřejmá jeho velmi nízká úcta k platným právním předpisům.“

36. Soud předně ověřil, že správní orgány se zabývaly jak skutečnostmi svědčícími v žalobcův neprospěch, tak i těmi ve prospěch.
37. Správní orgán I. st. uvedl, že při stanovení délky správního vyhoštění zohlednil délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce v ČR (od 24. 5. 2021 do 18. 4. 2023). Reflektováno bylo dále to, že se žalobce dostavil sám na policii bez platného pobytového oprávnění. Bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce poskytl potřebnou součinnost a se správním orgánem spolupracoval.
38. Žalovaný tyto závěry potvrdil. Uvedl, že stanovená délka byla zcela přiměřená. Žalovaný dodal, že tvrzení žalobce, že nebyla hodnocena skutečnost, že se k řešení své pobytové situace dostavil dobrovolně, je nepravdivé, neboť tuto skutečnost naopak správní orgán I. st. výslovně uvedl. Fakt, že žalobce v řízení poskytl potřebnou součinnost, že se správním orgánem spolupracoval a že se k řešení své situace dostavil dobrovolně, byly právě skutečnosti, které vedly ke stanovení délky zákazu vstupu jen po dobu 1 roku, ačkoli v případě naplnění předmětné skutkové podstaty bylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění až na dobu 5 let.
39. Soud neshledal, že by správními orgány bylo překročeno správní uvážení. Ačkoli se žalobce snažil v žalobních námitkách poukázat na skutečnosti svědčící v jeho prospěch, pak dle soudu je zde naopak i celá řada skutečností, které svědčily v jeho neprospěch.
40. K námitce, že žalobce se dopustil toliko krátkodobého neoprávněného pobytu, kdy toto mělo být jediné porušení právních předpisů z jeho strany, soud uvádí, že ani jedna z částí této námítky není pravdivá. Žalobce se sice dopustil neoprávněného pobytu, za který mu bylo uloženo správní vyhoštění, které mu zároveň nebylo uloženo za nic jiného, např. nelegální práci, dle svého sdělení nicméně opakovaně v ČR pracoval, aniž by z čehokoli plynulo, že by k tomu byl oprávněn, přičemž žalobce vykonával i značně rizikovou činnost (práce na stavbách, v továrnách či jako bezpečnostní pracovník), neměl přitom sjednáno ani zdravotní pojištění. Žalobci tedy nebyl přímo vyčten výkon práce bez oprávnění, nicméně i toto jeho jednání představuje v kontextu věci spíše skutečnosti v neprospěch. Žalobce také sdělil, že pobýval fakticky v Y, kde právě též pracoval, jeho nahlášenou adresou však byla adresa strýce. Nesplnil tedy ani pravidla pro hlášení pobytu, k čemuž lze poznamenat, že ostatně i v této souvislosti také zapříčinil, že mu nebylo dle jeho sdělení doručeno rozhodnutí ve věci zaměstnanecké karty, čímž způsobil konec svého legálního pobytu v ČR, který by zde jinak mohl zřejmě bez problémů pokračovat. Žalobcův přístup tedy nesvědčí o tom, že by byl ohledně dodržování povinností svědomitý, a naopak vedl v konečném důsledku k nelegálnímu pobytu. Nelze pak souhlasit ani s tím, že by se jednalo o pobyt krátkodobý, jak žalobce též namítal. Délka neoprávněného pobytu naopak byla od 24. 5.

2021 do 18. 4. 2023, tedy přibližně dva roky, rozhodně ne v řádu dnů, jak bylo uvedeno v žalobě. Soud proto naopak konstatuje, že jednoroční zákaz stanovený správními orgány byl v kontextu obvyklé praxe správních orgánů, která je soudu známa z jeho činnosti, velmi mírný.

41. Lze tedy shrnout, že délka neoprávněného pobytu nesvědila nikterak v žalobcův prospěch, stejně tomu nebylo ani ohledně jeho dalšího souvisejícího jednání. Tyto skutečnosti nemůže převážet žalobcova spolupráce se správními orgány ani fakt, že se dobrovolně dostavil věc řešit.
42. Správními orgány byly dostatečně řešeny i dopady rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, proto soud neposoudil jako důvodnou ani tuto námitku.
43. Kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců byla taktéž řádně posouzena a zohledněna. Podle § 174a odst. 1 tohoto zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
44. Správní orgán I. st. uvedl, že žalobce byl naposledy ve vlasti dle svého sdělení v roce 2018 na dva měsíce. Vztahy s rodinou má údajně špatné, nicméně zároveň správní orgán I. st. poukázal na to, že uvedl, že mu v Uzbekistánu nic nehrozí, proto může do vlasti vycestovat. V ČR má žalobce přítelkyni, ovšem vídají se pouze občasně o víkendech, nesdílí společnou domácnost, ač vztah trvá od roku 2022. Dle správního orgánu I. st. nejsou rodinné vazby žalobce takové povahy, aby jakkoli zásadně bránily jeho vycestování. Vztah s druhem uváděný v odvolání byl vyvrácen jako omyl. Žalobce v ČR nemá žádný majetek ani jiné vazby, není na nikom závislý.
45. Žalovaný tyto závěry potvrdil.
46. Soud k tomu konstatuje, že nastalá situace – zrušení původního prvostupňového rozhodnutí a vedení dalšího řízení - znamenala pro žalobce faktické prodloužení jeho pobytu v ČR, a to po dobu vedení dalšího řízení, tedy od zrušujícího rozhodnutí (červen 2024) až do vydání žalobou napadeného rozhodnutí v říjnu 2025. Během této doby došlo v situaci žalobce k jistému posunu a vývoji, kdy například jeho partnerka v rámci nového výsledku již nehovořila o tom, že by s žalobcem měla chtít plánovat společnou budoucnost, žalobce při novém výsledku odchylně od dřívějšího zmínil, že má prostředky pouze na pobyt, zatímco dříve měl i na vycestování. V rámci dřívějšího výsledku sdělil, že pracoval na stavbách, dle partnerky to tehdy bylo v rychlém občerstvení, v rámci nového výsledku pak žalobce i partnerka shodně sdělili, že žalobce pracoval jako pracovník security. Z uvedeného je zjevné, že žalobce ani po dobu dalšího prodlužování pobytu v ČR svou osobní situaci nezlepšil, ale naopak intenzita jeho vazeb k ČR poklesla.
47. Žalobci nelze samozřejmě klást k tíži celkovou délku řízení, byť bylo jeho vedení způsobeno mj. pochybením jeho právního zástupce, tato nicméně měla jistý vliv na hodnocení dopadů rozhodnutí. Žalobcem akcentovaný partnerský vztah se v mezidobí zjevně vyvinul tak, že zatímco v roce 2023 žalobcova partnerka hovořila o tom, že plánovali společnou budoucnost, v roce 2025 již uvedla, že tuto neplánují. Vztah tedy sice trval nadále, kdy je i

pravdou, že partnerka též zmínila, že má žalobce dobrý vztah i s její dcerou, nicméně z výpovědi partnerky vyplynulo, že vycestování žalobce z ČR pro ni sice bude nepříjemné, ale nikoli fatální ve smyslu, že by došlo k zásahu do jejího rodinného života, jak to i sama popsala. Vztah mezi partnery tedy zpochybněn jako takový nebyl, avšak partneři se vídali pouze o víkendech, nesdíleli spolu ani po dvou letech společnou domácnost.

48. Žalobce se sice s partnerkou seznámil koncem roku 2022, tedy v době, kdy možná ještě nevěděl o tom, že již pobývá na území neoprávněně, (byť to vědět měl), nicméně co se týče dalšího pokračování vztahu, mohl již reflektovat svou pobytovou situaci a tomu přizpůsobit své další kroky. Lze připomenout závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 85/2021-35 ze dne 23. 9. 2021: „*Jakkoliv totiž správní vyhoštění v obecné rovině vždy představuje jistý zásah do soukromého života cizince, zpravidla se podle judikatury nebude jednat o zásah nepřiměřený v případě, že cizinec svůj soukromý život s partnerkou budoval za situace, kdy pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a nadto ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý. Takové okolnosti legitimizují eventuální zásah do soukromého života cizince, jak potvrzují rozsudky ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 86/2017-28 a ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 Azs 231/2016-29, resp. k závěru o tom, že je zásah do soukromého a rodinného života cizince za těchto okolností nepřiměřený, lze dospět zcela výjimečně. Nejvyšší správní soud tuto problematiku shrnul v právní větě k rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31: Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat. V právě projednávané věci stěžovatel rovněž pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, a svůj soukromý život s novou partnerkou budoval až ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý (po podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění). Neprezentoval přitom žádné důvody, které by bylo možné ve smyslu citované právní věty považovat za natolik mimořádné, aby správní vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Takovým důvodem totiž nemůže být prostá existence samotného partnerského vztahu, nehledě na to, jak vážně a intenzivně je oběma partnery prožíván.*“
49. Co se týče dalších vazeb, pak žalobce výslovně při obou výsleších sdělil, že v ČR žádné nemá, má zde pouze strýce. Nezmínil tedy žádné přátele, majtkové, sociální ani jiné vazby, které uvedl až později v žalobě, kdy neuvedl ani tam žádnou vazbu, která by měla být zásadní. Dle soudu tak jedinou vazbou, kterou žalobce v ČR skutečně má (vedle již zmíněného partnerského vztahu) je zdejší zázemí (byť stejně nebydlí na hlášené adrese u strýce) a možnost vydělávat finanční prostředky, kdy žalobce také uvedl, že ve vlasti zázemí naopak nemá, neboť má se svou rodinou špatné vztahy. Soud nijak nezpochybňuje tuto nelehkou situaci žalobce, nicméně pomine-li přítomnost partnerky v ČR (která však žije na jejím druhém konci oproti žalobci), pak se jeho situace nebude ve vlasti zcela zásadně lišit, neboť i ve vlasti může nalézt přechodný byt a může vydělávat finanční prostředky. Žalobce sdělil, že je zdravý a nebyla zjištěna žádná jeho omezení. Soud dodává, že žalobce po uplynutí jednorozhodného zákazu může opět žádat o pobytové oprávnění do ČR, které ostatně v minulosti již měl.
50. S žalobcem lze souhlasit v tom, že délka zákazu pobytu jeden rok pro něj bude možnou komplikací ve vztahu k jím zmiňovanému vybudovanému zdejšímu zázemí, nicméně bylo

na žalobci, aby, hodlal-li v ČR pobývat a vytvářet vztahy, si za tímto účelem vytvořil i patřičné zázemí, kdy bylo zejména podstatné, aby adekvátním způsobem vyřešil svůj pobyt. Pokud žalobce pobytové předpisy porušil, kdy zde pobýval prokazatelně neoprávněně, pak tímto sám vlastní vinou zapříčinil jak nutnost svého vycestování, tak i nemožnost se na území opět po stanovenou dobu vrátit. Žalobce nemá pravdu, pokud namítá, že v jeho případě bylo zela nemožné jej vyhostit v souvislosti s tím, že zde má zázemí a závazky. Zákon o pobytu cizinců naopak jednoznačně stanoví, že dopustí-li se cizinec neoprávněného pobytu, pak je mu ze strany policie uloženo správní vyhoštění. K tomu lze dodat, že po uplynutí zákazu vstupu a pobytu může žalobce na území opět svůj pobyt vyřídít.

51. Soud tak neshledal pochybení správních orgánů, pokud jde o hodnocení přiměřenosti s přihlédnutím k okolnostem případu žalobce. Naopak pouhé zázemí v ČR či jeho absence v zemi původu nejsou bez dalšího překážkou pro stanovení správního vyhoštění. Ve vztahu ke své partnerce žalobce nezmínil žádný důvod, pro který by bylo nemožné se o ni po stanovenou dobu odloučit, kdy zde by relevantní byly např. důvody zdravotní povahy, kdy by se jeden z partnerů musel o druhého nutně starat apod. Subjektivní nesouhlas s vycestováním a vůle pokračovat v pobytu jsou v případě porušení pobytových právních předpisů bez zásadního významu. Žalobce si měl své pobytové záležitosti vyřešit.
52. Soud dodává, že správní orgány také správně vycházely ze závazného stanoviska, které shodně s žalobcovými sděleními, neuvádělo žádné překážky vycestování žalobce do Uzbekistánu.
53. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 12. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje R. T.